

I den täta skogen gömmer sig

Jag sitter i skolmatsalen och känner att benet skrapar emot något under bordet. Känner och tar upp det som jag tyckte var vasst och kollar. Det känns nästan *FUKTIGT* och *KALLT*. Hm, det är ett foto men svårt att tyda. Kanterna är nötta och färgen har börjat blekna. Men jag lyckas ändå snabbt urskilja skog och mark. Jag kollar på baksidan och ser en slags vägbeskrivning.

- Hörru, vad gör du? frågar min bästa vän Thea som sitter mittemot mig.
- Ehh, jag kände något under bordet och ja det här. Har du sett det här någon gång? frågar jag.
- Det är ju ett foto, säger hon.
- Ja, det ser jag väl också. Men vet du var platsen ligger? frågar jag.
- Nej, men det kanske inte är så viktigt, svara Thea.

Nu kommer fröken och avbryter oss. Det är ju inte så konstig för vi har redan suttit längre än vanlig. Väl ute på rasten tar jag upp fotot och kollar lite extra noggrant på något som jag kan skymta vid en glipa mellan träden. Det liknar ett litet hus fast i väldigt dåligt skick. Thea som går bredvid tar fotot och kollar på baksidan.

- Ska vi? frågar Thea.
- Vad menar du? Inte att vi ska gå dit eller? Det ser ju jätteläskigt ut och dessutom vet vi inte om det ligger nära, säger jag.
- Jo kolla. Kom igen fegis, säger Thea lite kaxigt.

Jag ser att det står att fotot är taget vid Fikonberget och det vet både jag och Thea vart det ligger.

- Men hallå vad tänker du på? Vi måste gå in nu, säger Thea medans vi springer in. Jag ser att Thea lägger ner fotot i sin innerficka i jackan.

När jag går till cykeln efter skolan hör jag några snabba steg bakom mig.

- Buu, du är väl inte rädd va? säger Thea.
- Ehh, nej då men är det verkligen så smart att gå dit. Jag menar tänk om vi går vilse, säger jag med ett darr på rösten.
- Ja det är ju hur smart som helst. Kom nu, säger Thea medans hon redan har kommit flera meter före.

Jag springer ifatt Thea som redan har hunnit till våra cyklar. Jag ser Theas turkosa cykel och strax intill ser jag min svarta gamla rostiga cykel. Jag tänker på fotot och känner själv i min ficka. För sekunden blev jag livrädd för jag känner det. Något kallt och fuktigt. Men jag vet att jag såg Thea lägga ner det i sin egen ficka.

Men har inte tid att tänka på det för jag ser Thea sätta sig på cykeln och börjar cykla. Jag har säkert inget val så jag cyklar ifatt.

- Det tar säkert 15 minuter att cykla dit och snart är det mörkt så skynda dig nu, ropar Thea.

Cirka 15 minuter senare ser jag en skog en bit fram och tänker att det borde vara rätt. Vi parkerar våra cyklar vid en liten grusplan som fortsätter som en stig in i skogen.

Vi följer stigen tills slutet. Den leder oss till en allt tätare och tätare skog. Jag tar upp fotot och ser på baksidan. Det står att vi ska ännu längre in i den allt mörkare skogen.

- Tror du vi ska fortsätta? undrar jag.

- Ja såklart nu när vi ändå är här kan vi inte vända om, svarar Thea med ett hastigt avbrytande.

Jag förstår snabbt varför. För själv skymtar jag en stuga eller kanske ett skjul längre fram bakom träden. Jag kan nästan höra något kluckande. Thea börjar springa dit utan att säga något och jag förstår att om jag inte följer med kommer jag stå kvar här helt ensam. Thea stannar strax intill skjulet och väntar in mig. Bredvid ser jag bäcken som liknar den på fotot. Medans Thea håller upp fotot ser jag att platsen jag just nu står på är platsen på bilden.

- Kom, vi går in! säger Thea medans hon tar ett steg in på det fuktiga nästan ruttna golvet.

- Ehh ja okej, svarar jag med en suck.

När jag går in känns det som att allt stannar och det är helt tyst. Väl där inne luktar det ruttet och sunket. Jag ser några plankor i taket som hänger ner och som har fallit ner i en hög på golvet. Längst in ser jag en hylla och det är det enda som finns. Thea går fram till hyllan och ser sig omkring. Hon sträcker sig efter något.

- Aj! Jag stack mig skriker Thea.

- Av vad? undrar jag förvånad.

- Det var en rostig gammal spik som stack upp bakom hyllan, svarar Thea.

Jag dröjer med att svara. Jag kan se att Thea håller i något brunt, litet och slitet. Färgen har börjat flagna och det ser nästan lite ut som något av trä.

- Vad tog du från hyllan? frågar jag till sist.

- Jag tror det är en ask men kolla vad som ligger i. Det är ett brev, säger Thea men avbryts snabbt av ett ljud som får oss att hoppa till.

- Det är mamma som ringer! Hon undrar säkert var jag är, utbrister jag till Thea.

- Vart är du gumman? frågar mamma lite oroligt.

- Ehh, jag är hos Thea. Jag glömde att berätta det, svarar jag mamma.

- Jaha, men mörkret börjar falla nu och det är nog dags att cykla hem, säger mamma.

- Ja okej, jag kommer så snabbt jag kan. Hejdå, vi syns sen, säger jag.

- Ja, vi syns snart. Hejdå, säger mamma och lägger på.

Jag kollar på Thea och märker att hon förstod vad mamma ville. Vi går ner till cyklarna och följer grusvägen ner. Det knastrar under hjulen och jag kan känna små hårda stenar stänka upp på mina ny vita byxor. Det blåser och min svarta härliga varma jacka blåser upp och mitt korta blonda hår blåser då och då upp på hjälmen. När vi kommer ut på gatan blir det ljusare och gatulamporna lyser upp vägen. Vi säger inte så mycket men nu är vi vid en vägkorsning där det är dags att säga hejdå. Hela vägen hem tänker jag på brevet som Thea tog och stoppade ner i jackfickan. Jag känner då i min egen ficka för att känna om min mobil ligger där men möts då av något fuktigt och kallt. Jag förstår direkt att fotot ligger där fast jag vet ändå att jag

gav det till Thea. Jag rycker snabbt bort handen och cyklar så snabbt jag bara kan under alla trista bruna löv som faller ner över mig.

Väl framme sliter jag av mig jackan. Jag tänker nästan hela natten på brevet som Thea hittade. Men till slut orkar jag inte tänka mer och vänder mig om.

På vägen till skolan dagen efter kan jag se någon i långt blondt hår med den vanliga svarta jackan och jag förstår att det är Thea. Jag cyklar ifatt och säger hej.

- Hej! svarar Thea.

På marken ligger det fullt med löv och vi ställer våra cyklar i ställen.

Efter skolan cyklar vi en bit från skolan och stannar vid en liten bänk under ett stort träd. Thea tar upp brevet och håller fram lappen som låg i.

- Här läs, jag vill inte ha kvar det längre, säger Thea lite skräckslaget.

Du som läser det här är den som måste göra följande. Du blev utvald eftersom du hittade fotot på skogens skjul. Du hittade även ett brev som du läser följande ur. Du kanske har märkt några konstigheter med fotot men det är helt normalt. Det första som du kan drabbas av är att jag vill att du ska läsa mig igen. Men om du struntar i det tar jag något du tycker om. För att vara helt säker på att du har läst det en gång måste du skriva din signatur längst ner.

MEN OM INTE KOMMER DU ATT FÖRLORA NÅGOT ELLER NÅGON SOM STÅR DIG KÄRT OM HJÄRTAT....

- Har det hänt dig? undrar jag.

- Ja, vi måste göra oss av med brevet. Först när jag gick i säng la jag brevet under en bok på skrivbordet men när jag vaknade låg brevet på golvet bredvid sängen. Nu imorse så hade min mobil försvunnit, förklarar Thea.

- Då är det bara 1 sak kvar innan det är försent. Vi får vänta tills skolans slut och cykla dit till skogen direkt för att göra oss av med brevet, säger jag.

- Okej, kan jag ta brevet och lägga ner det i min ryggsäck? darrar Thea.

Nu när skolan slutat springer vi ner till cyklarna och kollar på varandra. Jag vet att Thea tänker samma som jag. Vi hoppar på cyklarna och cyklar till skogen direkt. Väl framme känner jag mig feg och önskar att jag kunde vara lika modig som Thea. Jag gör det ändå. Jag slänger ifrån mig fotot tillsammans med brevet rakt ner i vattnet. Vi ser att brevet börjar bli vått och blir till en klump av massa. Vi följer pappret med blicken tills det åker med den långsamma slöa strömmen.

Vi vänder oss samtidigt om och ser in i varandras klara blå ögon och börjar skratta.

- Tror du vi ska cykla hem nu? frågar Thea

- Haha, det låter som en bra ide, skrattar jag.

- Nu borde det väl vara löst eftersom vi såg att brevet och fotot gick isär, säger Thea.

- Ja, jag hoppas det. Vi får väl se, svarar jag.

Vi följer grusvägen ner och hoppar på våra cyklar och följer vägen ner till korsningen där vi säger hejdå. En bit på vägen hem stoppar jag ner min kalla frusna hand i fickan och känner något *vått, kallt och fuktigt!*